

עפ"ת 18129/07 - יניר אסא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 18129-07 אסא נ' מדינת ישראל

לפני
כב' השופטת דינה מרשק מרום - אב"ד
כב' השופטת עמיתה זהבה בוסטן
כב' השופט עוז ניר נאו
המערער
יןיר אסא
ע"י ב"כ עו"ד דוד גול
נגד
המשיבת
מדינת ישראל
באמצעות פמ"מ - ע"י ב"כ עו"ד דודי ענבר

פסק דין

1. לפניו ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום לטעבורה בפתח תקווה (כבוד השופט טל פרי) בגם"ר 9745-12-16.

בהתreature דין מיום 28.10.2018 הורשע המערער בביצוע עבירה של גרים מות בנהיגה רשלנית לפי סעיפים + 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 [להלן: "פקודת התעבורה"], ובגזר דין מיום 30.5.2019 נחרזו על המערער 10 חודשים מאסר לנשיאה בפועל, 12 שנות פסילה בפועל, פיצוי למשפחה המנוח וקנס.

2. על פי עובדות האישום והतreature הדיון, עסוקין בתאונת דרכים קטלנית שהתרחשה ביום 20.7.2016 בה קיפח את חייו רון מונח ז"ל, כתוצאה מהתנגשות בין האופנוע עליו רכבו של המערער שנסע לפניו באותו נתיב, בכיוון כללי מזרח למערב. נטען ונקבע כי התאונת נגרמה כתוצאה מרשלנותו של המערער בכך שהחל לפנות פניה פרסה בפתאומיות לנಥיב הנגדי על מנת לשוב על עקבותיו. בשלב זה, כאשר חילקו הקדמי של רכבו של המערער חזה את הקו המקוטע שבין הנתיבים, ובעוד הרכב חסם חלק ניכר משנהו הנתיבים, פגע חילקו הקדמי של האופנוע בדלת הרכב הקדמית השמאלית של רכבו של המערער וכתוצאה מהתאונה הוטח ראשו של המנוח על גבי שימוש הרכב בעוצמה, הוא נחבל קשה, ובהמשך הוביל לבית החולים, שם נפטר מפצעיו.

3. טענתו העיקרית של ב"כ המערער בבית משפט קמא ובפניו הייתה כי רוכב האופנוע ואופן נהיגתו

עמוד 1

מנתקים את הקשר הסיבתי בין הפעולה אותה ביצע המערער כפועלה שהביאה להתרחשות התאונה וגרמה לתאונה הקטלנית.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

4. בית משפט קמא סקר את עובדות כתב האישום ואת גדר המחלוקת לפיה המערער לא ביצع כל עבירה תעבורתית, והמנוחה הוא זה אשר נוג בנסיבות מופרצת ולא שמר מרכיבו של המערער, כפי שנהג סביר היה נוג בנסיבות העניין.
5. בהמשך סקר בית משפט קמא את הריאות שהוגשו, כשהיעידו לפני מטעם התביעה שלושה בוחנים, שוטר ושני עדוי ראייה, וכן הוגשו מסמכים מטעם אותם עדים. מטעם ההגנה, העיד הנאשם ומומחה מטעמו. נאמר כבר, כי בית משפט קמא אימץ את מסקנות הבוחנים, קבע שעדי ראייה מסרו עדויות אמינות, ולעומתם, מצא את עדות המערער והמומחה מטעמו כבלתי מהימנים (בלשון המעתה).
6. בית משפט קמא מוכן היה להניח לטובת המערער כי בהחלט יתכן שנהג האופנוו נסע בנסיבות העולה על המותר. עם זאת קבע, כי אין בכך זה כדי לפטור את המערער מאחריות לתאונה, שכן אלמלא ביצע פנית פרסה תוך שנהג בחוסר זהירות ובקלות ראש, התאונה לא הייתה מתרחשת, ואין באופן ניגומו של המנוח כדי לנתק את הקשר הסיבתי שכן הוא נמצא בגדר צפיפות של הנוג הסביר.
7. בית משפט קמא הפנה ראשית, לתקנות החלות על כל נוג אשר מבצע פנית פרסה, כקבוע בתקנות 21(א), 40(א) וכן תקנה 44(א), לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות") מהן עולה שככל נוג אשר מעוניין לבצע פנית פרסה ורואה שהפניה עשויה להפריע או לסכן עובי דרכם אחרים, אמרו ומחייב להמתין עד שהסכמה תחולף ורק לאחר מכן לסתות ולבצע את הפניה.
8. בסופה של יום, בית משפט קמא קבע, כי מחדלו של המערער בא לידי ביטוי בכך שבמקום להמשיך בנסיעתו ולבצע פנית פרסה בכircר המצויה 300 מ' מהמקום בו בוצעה הפניה, בחר לבצע אותה בכביש וזאת מוביל להבחן ברוכב האופנוו אשר היה סמוך אליו, מאחוריו, בתניב נסיעתו.
9. את מסקנתו זו ביסס בית המשפט לאחר שבחן באופן מדויקדק את המחלוקת השונות שהוגדרו בהקשר לתנאי התאורה ושדה הראייה, מהירות הנסיעה המותרת במקום, מהירות נסיעת האופנוו עובר לתאונה, אופן ביצוע פנית הפרסה וניתוח חווות דעת הבוחנים מטעם התביעה ומומחה ההגנה.
10. באשר לשדה הראייה לאחר, הזכיר בית משפט קמא כי המשטרה ערכה שני ניסויי שדה ראייה (ת/16 ו-

ת/25). על פי שני ניסויי שדה הראיה (אחד בוצע בשעה 11:00 והשני בוצע בשעה שהייתה קרובת לשעת התאונה, ואך גלש אל תוך החושר), קבוע בית משפט קמא כי לו המערער היה מביט במראות כפי שהוא מוטל עליו, היה עליו לראות את רוכב האופנוע (ראו 2 הפסקאות האחרונות בעמוד 72 להכרעת הדין). בית משפט קמא קבוע, גם על בסיס עדות המערער עצמו, כי בעת התאונה תנאי הראות היו טובים ואך היה אור יום (עמוד 73 להכרעת הדין).

11. בית משפט קמא התייחס לנตอน נוסף, ממנו התעלמה ההגנה, ולפיה במקום מצויה עקומה בכיביש למרחק של 38 מטרים ממוקם ה"אימפקט" (התאונה). המערער עצמו אישר את קיומה של העקומה ואך אישר כי שדה הראיה מתקצר בעיטה, כשההגנה לא חקרה נגדית בעניין זה (ראו פסקה 2 בעמוד 75 להכרעת הדין). בית משפט קמא קבוע נחרצות כי ברור שדה הראיה מתקצר בשל אותה עקומה, בוודאי כאשר האופנוע צמוד לצד ימין של הנתיב, והציג כי המערער - בהיותו תושב המקום - מכיר את הכיביש, מודיע לעקומה, ולמרות זאת בחר לבצע את הפרסה במקום התאונה, חרב הסכנה הכרוכה בכך.

12. לא הייתה מחלוקת כי התאונה התרחשה בכיביש בין עירוני דו-סטריא בו מהירות הנסיעה המותרת היא 80 קמ"ש.

בהתייחס לחלוקת שלטה באשר למהירות נסיעת האופנוע עבר לתאונה - ציין בית משפט קמא כי אינו יכול לקבוע שהאופנוע נסע במהירות מופרצת עבר לתאונה, ואך הוסיף כי גם אם האופנוע נסע במהירות מעלה המותר, אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגותו ומעשיו של המערער, בעת שבחר לבצע פניות הפרסה, לבין קרות הנזק. עם זאת, בהתבסס על הראיות שהונחו לפני, לרבות תצלומי רכב המערער, סוג הרכב ועוצמת הפגיעה ביחס למקום הפגיעה,קבע בית המשפט כי הפגיעה לא התרחשה במהירות גבוהה ואף דחה את טענת מומחה ההגנה על פיה האופנוע נסע במהירות של 171 קמ"ש.

13. לעניין אופן ביצוע פניות הפרסה, טען המערער כי ביצע את הפניה מנטיב הנסיעה ולא מהשל הימני. דא עקא, בשלושת הניסויים אשר בוצעו על ידי המשטרה, שם התקבש המערער לבצע פנית פרסה, עליה בבירור כי המערער ירד אל השול הימני ואז הסיט רכבו לתוך הכביש בחוסר זיהירות במטרה לבצע את הפרסה (2 הפסקאות הראשונות בעמוד 77 להכרעת הדין). בית משפט קמא הוסיף וכי עיון בתמונות מתוך ת/14 מצביעות על כך שהמערער בחר לבצע את פניות הפרסה במקום מסוכן מאוד, בכיביש צר בעל שני נתיבים ובעוד המערער מודיע לכך, כתושב המקום, שבמרחק 300 מטר ממקום התאונה מצויה כיכר בה הוא יכול לשוב על עקבותיו ללא כל סיכון.

14. בית משפט קמא תמן את מסקנותו זו בעד ראייה, אזרח (איתן הררי), אשר הותירה עליו רשם חיובי. אזרח זה תיאר כי היציאה לפניות הפרסה נעשתה בהפתעה, ללא כל התראה מוקדמת, וכתוצאה ממנה אירעה ההתנגשות.

על בסיס עדויות אלו, קבע בית משפט קמא כי על מנת להגיע לזריזה בה נוצר רכבו של המערער לאחר התאונה, היה חיב להתחיל בביצוע פנית הפרסה מהשול, כשבדי התביעה לא נחקרו לעניין זה ומומחה ההגנה לא הציע תאוריה נגדית. בית משפט קמא קבע כי מקום ההתנגשות בין שני כלי הרכב היה בנתיב הנגדי (עמ' 78 להכרעת הדין).

16. בית משפט קמא ייחד פרק נכבד לניטוח חוות דעת מומחה ההגנה. מעבר להתרשומות השילית ממומחה ההגנה, קבע בית משפט קמא כי עדותם הייתה מצופה באירועים, המומחה ברר לעצמו נתונים שאין להם אחיזה בחומר הרואיות, הסתמך על ספרות שאינה רלוונטי, ולא היה מודע לעדכון בנהלי וחונכים באשר לחישוב משקל כלי הרכב (עמ' 80 להכרעת הדין). בין השאר, כפועל יצא, פסל את חשובי המומחה באשר למהירות נסיעת האופנוע - 171 קמ"ש.

17. בית משפט קמא התייחס לסוגיית הרשלנות התורמת מצד רוכב האופנוע, שקבע שנג רכב העומד לבצע פניתה פרסה, פולש לנטיב הנגדי, חוסם אותו, ומטבע הדברים גורם להפרעה למשתמשים האחרים בדרך - עליו לצפות אפשרות כי הנג אחר - ولو מתוך הנחיה רשלנית, ניתן כי יוכל להספיק לסתות או לעקוף אותו בטרם יבצע את הפניה. בית משפט קמא לא שלל כי יתרן שרכוב האופנוע יכול היה בהתנהגות אחרת מצדו למנוע את התאונה, אך אין בכך ניגותו והתנהגותו כדי לבטל את הקשר הסבירתי. בית משפט קמא פנה לפסקת בית משפט העליון לעניין "גורם זר מתערב" ו מבחן הנסיבות הסבירה, וקבע, תוך "ישום ההלכה הפסוקה, כי המערער יכול ואציר היה לצפות את האפשרות שכלי רכב אחר, לרבות אופנוע, יוכל אחורי, ובמיוחד בכביש בו אירעה התאונה. בנוסף, בית משפט קמא חזר על כך, שהוא על המערער להמשיך בנסעה עד כייר המצוי בסמוך, ולכל הפחות היה עליו להאט רכבו עד כדי עצירה, להפנות מבטו ולבוחן התקרובות כל רכב אחרים. בשל תנאי הדרך וקיומה של עקומה, המצמצמת את שدة הראייה, קבע בית משפט קמא כי הדבר חמור אף שבעתים ומלמד על רשלנותו של המערער, ובמיוחד כאשר פניתה פרסה היא אחת הפעולות המסוכנות בכביש.

18. בית משפט קמא לא מצא כי נפלו מחדרי חקירה היורדים לשורשו של עניין, ועל בסיס כל האמור לעיל הרשיית את המערער בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

גור דין של בית משפט קמא

19. בית משפט קמא שמע את עדויות הוינו של המנוח, כאשר ברור לכל שימוש התאונה חייהם אינם חיים והם חשים בחסרונו של בנים בכל דקה משועות יממה.

20. בבית משפט קמא הוגש תסוקיר שירות מבחו לממד אודוט מצבו הנפשי הקשה של המערער בעקבות התאונה, וכי מעורבותו בתאונה נחוות על ידו באופן משברי ומטלטל. שירות המבחן העיריך כי רמת הסיכון הנש��פת ממנו היא נמוכה והמליץ להעמיד את המערער בצו מבחן לשנה לצד הטלת

מאסר בדרך של עובדות שירות.

.21. בית משפט קמא קבע כי מطبع הדברים המערער פגעה מירביה בערך החברתי של קדושת החיים עת התאונה הסטיימה במוותו הטרגי של המנוח. בית משפט קמא אימץ את עמדת התביעה לפיה אין מדובר ברשלנות נמנוה ומקנית, אלא ברף רשלנותBINONIOT. עוד הוסיף, כי לצורך קביעת המתחם לקח בחשבון גם את אפשרות קיומה של רשלנות תורמת מצד המנוח, הגם שזו לא הוכחה פוזיטיבית בראיות (שורות 29-28 בעמ' 99 לגזר הדין). לאחר סקירת פסיקהROLONTIOT, לרבות עקרונות עונשה בעניינם של הנהנים המנהלים אורח חיים נורטטיבי הגורמים לתאונה קטלנית ברף של רשלנותBINONIOT, נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 8 חודשים ועד ל-18 חודשים מאסר בפועל ועד ל-15 שנים.

.22. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם, קבע בית משפט קמא כי המערער אדם נורטטיבי, בעל משפחה, שלחוותו עבר שאינו מכבד בתעבורה. בימה"ש לא התעלם מכך שעונשה של מאסר בפועל תשפיע קשות עליו ועל כל בני משפחתו. צוין כי אין לזקוף לחובת המערער את העבודה שניהל את משפטו, אך הוא אינו זכאי לאוთה הקללה לה זוכה מי שמודה במינויס לו ומקבל אחריות על האירוע. לבסוף, הדגיש בית משפט קמא כי אין בנסיבות האישיות של המערער כל מעמד על פני הסבל, הכאב והאובדן של משפחת המנוח, אשר איבדה את יקירה, רון ז"ל. על כן, תוך מתן משקל בכורה לאינטנס הצבורי המחייב את בתי המשפט להילחם במניעת תאונות דרכים באמצעות עונשה מחמירה, גזר בית משפט קמא את העונשים אותם פירטנו בתחילת פסק הדין, לרבות מאסר ממשי מאחרוי סוג וברית.

טענות ב"כ המערער

.23. ב"כ המערער טען לפניו מספר טענות ובקש להתערב בנסיבות בית משפט קמא ולהורות על זיכוי המערער:

.א. המערער לא ביצع כל עבירה תנואה וביצע פנית פרסה מותרת, ולאחריה הייתה מתרחשת התאונה הקטלנית לא ניתן היה להאשים אותו במעשה עבירה תנואה קונקרטית.

.ב. לחובתו של רוכב האופנוע, כרכב שנסע מאחוריו המערער, היה לשמר על מרחק בטוח ממנו, מרחק שהוא מסוגל לו לבלום במקרה שהרכב לפניו בולם בפתאומיות או עווה פעולה אחרת.

.ג. חוסר יכולת לקבוע ממצאים לגבי מהימנות נסייתו של האופנוע מחייב את בית המשפט לאמץ את התריחס הנוכח ביותר לערער, לפיו רוכב האופנוע נסע בנסיבות גבואה יותר מהモתר באופן שמעוני ולמרות שראה את רכבו של המערער, לא ניסה לבלום אלא לחלוף על פניו בתמרון מסוכן.

.ד. עד הראייה לתאונה, שהגיע מכיוון נסיעה הפוך, גם הוא לא ראה את האופנוע מתקרב, ונראה

قتוצאה מההירות בה נסע, ובנוספּ התאונה התרחשה ב"אור בן ערביים" ובשעה בה הראות מבחינת העין האנושית מתעטעת ומקשה על זיהוי רכב.

.24. באשר לגזר הדיון, נטען כי יש ברף הגבוה של הרשלנות התרומות של רוכב האופנוע כדי להצדיק הקלה משמעותית בעונשו של המערער. לגשת ההגנה, מדובר במקרה ביןים שעל דרכן כלל מיטלים בתמי- המשפט עונש מסר בפועל הנע בין 7 לבין 10 חודשים (ולאחר הדיון אף שלח אסופה פסיקה לתמייה בטענות זו). טיעונים אלו לצד נסיבותו האישיות של המערער, שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, מחייבים הקלה בעונשו של המערער באופן שיאכל הוא לשאת את עונש המסר בדרך של עבודות שירות.

.25. ב"כ המשיבה סマー ידו על הכרעת הדין המפורט והמנומקת של בית משפט קמא, חזר והציג את נסיבות ביצוע פנית הפרשה ואת כל קביעות בית משפט קמא באשר למחדלו של המערער המבוססים את רשלנותו. באשר לעונש טعن כי מדובר בעונש מאוזן, העומד בהלימה למדיניות העונשה הנוגנת ולנסיבות המעשה והעשה.

דין והכרעה

.26. לאחר שיעינו בהכרעת-הדין של בית-המשפט קמא, שמענו את טיעוני ב"כ הצדדים ועינו בפסקה אליה הפנה ב"כ המערער, אנו קובעים, שדין הערעור להידוחות על שני חלקיו.

.27. אשר להכרעת הדין, רוב טענותיו של המערער הן השגות על ממצאים עובדיים וקביעות בית-משפט קמא המבוססות על מהימנות עדים. אותן טענות עלו בבית-המשפט קמא, אשר דין בהן בארכיות.

.28. הלכה היא כי ערכאת הערעור תהה שלא להתערב בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכתה הדינונית. הטעם לכך נועז בעובדה שהערכתה הדינונית היא זו ששומרת את העדים ומתרשמת מהם באופן בלתי אמצעי, ועל כן בידי הכלים הטובים ביותר לקבוע ממצאים אלה. אכן, ככל "אי ההתערבות" אינם כלל הרמטי, אך יש לחזור ממנו רק במקרים נדירים כאשר השופט לא הפיק את התועלת מהעדים ומשמעותם (ראו: ע"פ 99/99 **iomtobiyan b' medinat israel** [5.10.2000], או כאשר המסתה העובדתית שנתקבעה על ידי בית משפט קמא אינה מתקבלת על הדעת לאור חומר הראיות (ראו: ע"פ (מחוזי מרכז) 57513-07-15 **zani b' medinat israel** (24.5.2016))).

.29. בעניינו, ממצאי העובדה נקבעו לאחר שבות-המשפט קמא העדיף את עדויות שלושת בוחני התנועה, שוטר ושני עדיו אשר העידו מטעם התביעה, לעומת עדויות הנאשם והמומחה מטעם ההגנה, אותן דחפה וקבע פוזיטיבית כי אלו אין אמינות. לגבי מומחה ההגנה, בית-המשפט קמא נימק בהרחבה מדוע בחר שלא לתת כל משקל לחווות-הදעת ולעדות מומחה ההגנה.

.30. על כן, לא רأינו לנכון להתערב בנסיבות העובדיים שנקבעו על-ידי בית-המשפט כמו לעביס מכלול העדויות, ואלו הן:

א. בכל הנוגע לשدة הראייה לאחרר שהוא לערער, הניסויים שבוצעו מוכחים כי לו היה מביט במראות, היה עליו לראות את רוכב האופנוו, והעובדת שלא ראה את המנוח מוכיחה כי התרשל;

ב. 38 מטרים ממוקם האימפקט נמצא עקוםה, ושל העקומה מתקצר שدة הראייה;

ג. בית-המשפט קמא אמן לא קבוע מסמורות לעניין מהירות האופנוו, אך ציין כי מכלול הנתונים מביא למסקנה החד-משמעות על-פייה הפגעה לא התרחש בעת שהאופנוו נסע במהירות גבוהה. בכלל מקרה, בית-המשפט קמא דחה מכל וכל את עדות מומחה ההגנה לפיה האופנוו נסע במהירות של 171 קמ"ש - וזאת לא רק על בסיס קביעת ממצאי מהימנות אלא לאחר שקבע שmomחה ההגנה התבפס על מasad נתונים שאין לו קשר לנטיי המקרה;

ד. היציאה של המערער לפניה הפרשہ נעשתה בהפתעה, ללא כל התראה מוקדמת, כאשר המערער ירד לשול הימני, הסיט רכבו לתוך הכביש בחוסר זהירות על-מנת לבצע את פניה הפרשہ במקום מסוכן מאד, בכביש צר בעל שני נתיבים, בעוד שהוא יודע כי במרחק של 300 מטר מציה כיכר, שם יכול היה לשוב על עקבותיו בביטחון.

.31. ממצאים עובדיים אלו הובילו את בית-המשפט קמא לקבוע מספר מסקנות משפטיות, המוגנות היטב בהנמקה מפורטת ובפסיקת לבננטית, גם בהן לא רأינו לנכון להתערב, ונתיחס עתה למסקנות המשפטיות המרכזיות המצוויות בהכרעת-הדין.

.32. התנהגותו של המערער היא הגורם הראשי, בלבדיו און, לאיוע התאונה. בין על-פי הממצאים שנקבעו, בין על-פי התזה לפיה מהירות האופנוו הייתה גבוהה, הרי שבכל מקרה אין בצורת נהיגתו של המנוח כדי לנתק את הקשר היסובי בין התנהגוות המערער לבין איוע התאונה.

.33. בית-המשפט היה ער לכך, שהמערער לא ביצע עבירה נהיגה בזמן ביצוע פניה הפרשہ; עם זאת, המערער נהג בחוסר זהירות ובקלות ראש, כשל נוג המבצע פניה הפרשہ מוטלות חובות מפורשות קבועה בתקנות 40(א) ו - 44(א). נהג אשר מעוניין לבצע פרשה וראה שהפניה עלולה להפריע או לסכן עובי דרך אחרים,-Amor ומחויב להמתין עד שהסכמה תחלוף, ורק לאחר מכן לסתות ולבצע את הפניה. על כן, גם אם תחילת פניהו של המערער הייתה בהיתר, הרי המשכה היה תוך נהיגת בחוסר זהירות ובקלות ראש, אשר מתעצמת נוכח קיומה של כיכר המרוחקת כ - 300 מטר מהמקום, אותה הכיר המערער, שם יכול היה לשוב על עקבותיו בביטחון.

.34. כפי שקבע בית-המשפט קמא, נהג רכב העומד לבצע פניה הפרשہ, פולש לנטיי הנגד' וחוסם אותו, גורם מطبع הדברים להפרעה למשתמשים האחרים בדרך, כמשמעות באחת ההתנהגוות המסוונות

בכibus. لكن, עליו לצפות אופרות כי הנג אחר יניח כי יוכל להספיק לסתות או לעקוף אותו לפני יבצע את הפינה. גם אם רוכב האופנו יוכל היה בתנהגות אחרת מצדו למנוע את התאונה (ובמילים אחרות, אופן נহגתו היה בוגר "רשות תורמת"), מוקובלת علينا מסקנת בית-המשפט קמא לפיה אין מדובר ב"גורם זר מתערב" אשר מנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגות המערער לבין קרונות התאונה. מצדין, כי האופנו נסע מאחורי המערער, במקום היה שדה ראייה מוקוצר בשל העוקמה, ועל המערער הייתה מוטלת חובה להאט רכבו עד כדי עצירה ולבוחן התקרובות כל' רכב אחרים, ובמיוחד כשbehor לבצע פרסה בנקודה האמורה ולא בכיכר הקרובה.

על בסיס ממצאי הבדיקה והמסקנות המשפטיות של בית-המשפט קמא, לא מצאנו כי נפלה שגגה בקייעת בית-המשפט קמא לפיה המערער התרשל ונג בעחר זיהות ובקלות ראש בכך שנכנס מהשול הימני כדי לבצע פניות פרסה, מבל' שהבחן ברוכב האופנו אשר מתקרב לעברו, אף שיכול היה לעשות כן. כניסה של המערער לכਬיש גרמה הפרעה וסיכון לעוברי דרך אחרים, ועל כן יש לראות בוumi שאחראי לתאונה. המערער אמר ונדריך היה לצפות כי בהיותו נוגה בכיבש בינעירוני, יכול אחורי רכב, וגם אם רוכב האופנו נוג במהירות גבוהה (נתן שלא הוכח עלי-ידי ההגנה), מעשיים הם בגדר צפיפות של הנג הסביר, ואין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי המשפטי בין התנהגות המערער לבין התוצאה הקטלנית.

.35. לפיקר, אנו מורים על דחית הערעור בכל הקשור להכרעת הדי.

.36. המערער מלאן בנוסף על חומרת עונש המאסר שנגזר עליו, כשלטענות בא-כחו, מדיניות הענישה הנוגנת מצביעה על כך שיש להטיל עליו עונש של מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות.

.37. עניינו של המערער מדים את הקושי בגזרת דין של מי שהורשו בجرائم מוות ברשלנות בתאונות דרכם. בرع"פ 2996/13 ניאזוב נגד מדינת ישראל [13.8.2014] (להלן: "ענין ניאזוב") התקיים דין עמוק במוות תלתא בשאלת מדיניות הענישה במקרים גרימת מוות ברשלנות, וכך נאמר:

"הענישה במקרים גרימת מוות ברשלנות בגין תאונות דרכם או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסוקין בכלל בנאים נורמטיביים שמעדו והתרשלו בהישך הדעת של רגע, וחרב עלמן של שתי משפחות; בראש וראשונה, וברמה עילאית, של משחת הקרבן שkopדו חייו בשל רשלנות; אליה נגמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחה, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאים מתיזרים אף הם, בכלל גם בפרש שlefivno. כפי שאמרו זאת בתי המשפט הקודמים בתקיים אלה שלפנינו, מלאכת גיזרת הדין ברגע דא קשה היא מן הרגיל, וכדברי הנשיא שmag...שאנו דין בעבירה שאינה כרוכה בפוגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטיה CIDOU לכולנו, באופן התנהגו של האדם הנוג ברכב. מכל מקום, בנסיבות אלה של אבדן חיים, לעובdet מותם של

הקרבנות ולקדושת חייהם נודעת חשיבות רבה בענישה..." (פסקה כ"א).

39. קושי זה קיים בפנינו, כאשר מחד גיסא, המערער, בהתנהלותו הרשלנית, גרם למותו של רון ז"ל, שחיו קופדו בגיל צעיר, כשבית-המשפט קמא גם אנו נחשפנו לכאב ולעצב העמוק שהובילו הוריו של רון ז"ל. מאידך גיסא, הוציאו לפנינו בטיעונים ובמציאות תסקרי שירות המבחן נתונו של המערער, שהוא אדם נורמטיבי, צעיר בעל משפחה, שנש��פת ממנו מסוכנות נמוכה בכל הקשור, אשר השפעות התאונה נתנו אותויהן גם בכל מישורי חייו.

40. מדיניות הענישה הנוגגת בעבירות גרם מוות ברשלנות בכלל, ובעת נהיגה בפרט, היא חזה, ברורה ועקבית, כשבבסיסה עומדת התפיסה לפיה **"לנקיטת יד עונשית קשה ומחמירה ישנה השפעה מרתיעה על הנוגדים בכביש, ויש בה כדי לקדם את הטמעתה של מודעות ציבורית בדבר החובה לשומר על כללי זהירות כדי להגן על חי אדם ושלמות גופו..."** (רע"פ 548/05 **ליין נגד מדינת ישראל** [19.1.2006]; אושר לאחרונה ברע"פ 5047/18 **בלאל נגד מדינת ישראל** [3.7.2018]).

41. **בעניין ניאזוב**, הודה ש مكانה המרכזי של דרגת הרשלנות בעת קביעת העונש והובחר, כי במקרים חריגים בלבד יהיה המורשע פטור ממסר בפועל בשל נסיבותו האישיות, כפי שקבע, בצדκ, בית- המשפט קמא.

42. בנסיבות עניינו, בית-המשפט קמאקבע כי רשלנותו של המערער הייתה בינהית, ולא ראיינו להטערב בקביעה זו. בית-המשפט קמא, אשר שמע את כל הראיות בתיק,קבע כי אין המדובר ברשלנות נמוכה ורגעית, חזר והזכיר כי פניה פרסה מטיבה ומטבעה היא תרחיש בעל פוטנציאל סיכון גבוה (גם אם לא קיים איסור לבצע פרסה במקום בו בוצעה), המערער בחר לבצע אותה בתנאי דרך קשים, בסמוך לעקומה, ועל כן המדובר ברשלנות מתמשכת. עם זאת, בית-המשפט קמאקבע, כי בקביעתו את רף רשלנותו של המערער כבינהית, ללחח הוא בחשבונו גם את אפשרות קיומה של רשלנות תורמת מצידו של המנוח - הgem שזו לא הוכחה פוזיטיבית בראות.

43. במילים אחרות, בית-המשפט קמא למשה אימץ את ההנחה שאוთה ביקש ב"כ המערער לשכנע בנסיבות, גם אם זו לא הוכחה. בהינתן מכלול הנסיבות, נדרש בית-המשפט קמא לפסיקה רלבנטית (טור עירcit הבדיקות המתבקשות לפי נסיבות המקרים), וקבע כי בנסיבות האירוע דן מתחם העונש ההולם חייב לכלול עונש של מאסר בפועל, אשר עומד ברף התחתון על 8 חודשים מאסר בפועל וכן עד 18 חודשים מאסר בפועל לצד פסילה בפועל בת 6 - 15 שנים. עיננו בפסקה אותה הגישה ונאמר רק, כי ברוב המקרים שבהם הוטלו עבודות שירות עסקין בפסקה לא מחייבות או בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, אשר אין מתקיימות בעניינו.

.44 לבסוף, שקל בית-המשפט כמו את כל נסיבותו של המערער לצורכי גירת הדיון, וקבע, בצדק, כי אין בנסיבות האישיות של הנאשם כדי לקבל מעמד בכורה אל מול הבסבל, הכאב והאובדן של משפטת המנוח. בהתאם, כשעסוקין באדם נורטטיבי, שלחוותם 2 הרשות בתעבורה, שאינו זוכה להקללה של מי שמודה ולוקח אחריות על מעשיו, גזר בית-המשפט כמו את עונשו של המערער מעט מעל לרף התיכון של מתחם העונש ההולם וכן גזר עליו פסילה ממושכת. אנו קובעים, כי בית-המשפט קמא אין כראוי בין נסיבותיו האישיות של המערער לבין האינטראס הציבורי שעוניינו מלחמת חרומה בתופעת הקטל בכבושים, אשר, כאמור, הפכה למגפה של ממש בחברה הישראלית (ראו והשוו: רע"פ 9909/17 **דריש נגד מדינת ישראל** [1.1.2018], פסקה 10).

.45 לא התעלמנו מטענת הסניגור לפיה, על פי תיקון 133 לחוק העונשין, בית-המשפט מוסמך כוון להטיל עונש של עד 9 חודשים מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות, ולשיטתו ראוי היה לשקל אפיק זה. נציג את המובן מלאיו - כי בכל מקרה, בית-המשפט רשאי לקבוע כי גם עונש של עד 9 חודשים יכול שיינשא מאחריו סORG וברית. אלא שבהעמדת עונשו של המערער על 10 חודשים לנשיאה בפועל, יש משום אמרה נורטטיבית של בית-המשפט המתישבת עם הענישה הנוגעת בעבירות גרים מנות ברשלנות וערך קדושת החיים בו פגע המערער (וראו, למשל: רע"פ 19/1031 **שלבי נגד מדינת ישראל** [28.2.2019]).

.46 לcker יש להוסיף את הכלל לפיו ערכאת הערעור תימנע מלהתערב בעונש שהושת על-ידי הערקה הדינונית, ותעשה כן רק במקרים שבהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין (ע"פ 14/2358 **פלוני נגד מדינת ישראל** [21.5.2014]; ע"פ 13/8659 **אלמליח נגד מדינת ישראל** [14.5.2014]; ע"פ 13/6318 **מיכאלי נגד מדינת ישראל** [20.3.19]; ע"פ 2104 **פלוני נ' מדינת ישראל** [2.4.2014]).

.47 סוף דבר, אנו מורים על דחית הערעור על כל חלקו.

על-מנת לאפשר לעורר לעבור הליך מיוון מוקדם, אנו מורים לו להתייצב לנשיאות מאסרו בבית-הסוהר הדרים ביום עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברטותו תעוזת זהות, גזר-הדין של בית-המשפט קמא ופסק דין זה.

על ב"כ המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיוון מוקדם, עם ענף אבחן ומיוון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377

התנאים הכספיים שנקבעו לעיקוב ביצוע עונש המאסר יעדמו בתקופם עד להתייצבויות המערער לנשיאות עונשו.

ניתן היום, ט"ז סיון תש"פ, 08 יוני
2020, במעמד המערער וב"כ
הצדדים.

זהבה בוסטן, שופטת עמיתה עוז ניר נאי, שופט דנה מרשק מרום, שופטת